

SL. 11. FR. DE GOYA: NESREČE VOJNE.

padal v nezavest. Morda sem tulil, geniti se nisem mogel, pomagati si nisem mogel.

Na prestrašeni krik ženske z zoprnim rdečim obrazom sem se toliko zavedel, da sem kakor skozi umazan gost dim opazil gospoda z naočniki in v beli halji, ki je pristopil k postelji in mi potipal žilo.

»Saj se ne zaveda!« je rekla ženska.

»Ali ste mu namignili o amputaciji?« je vprašal.

Zatulil sem, vem, da sem grgraje zatulil: »Smrt, pridi! Zakaj ne prideš, smrt, in me ne rešiš? Na kaj še čakaš, smrt?« Zatulil sem in se začel pogrezati, pogrezati v brezdanji prepad. Dim se je zgostil, tisti umazani dim, in v njem sta izginila ženska z zoprnim obrazom in gospod z naočniki.

V hipu je nekdo zaustavil pogrežanje. Začutil sem rezek vbod v desno roko. Odprl sem oči in videl gospoda z naočniki in v beli halji. »Bolje bo,« je rekel in mi pogladil potne lase s čela. V njegovi roki sem videl malo brizgalko.

Zaprl sem oči in čakal, da se začnem znova pogrezati, pogrezati v brezdanji prepad, v tisto mračno praznino. Da se nisem več pogrezal. Silen strah me je obšel, ko sem začutil, da visim nekje. Visim, pod menoj mračna praznina, nad menoj mračna praznina, vse okoli mene sama neskončna praznina in jaz tu sam, sam in z zdrobljeno nogo, da se ne morem geniti...

Strašen strah mi je začel lesti v kri in mozeg. Zakričati sem hotel na pomoč, pa

nisem besedice mogel iztisniti iz grla. Še strašnejši strah mi je zatrepetal okoli srca.

»Ginem...« sem pomislil. »Ginem, in ne bo dolgo, ko me ne bo več v praznini, združim se z njo in bom del te neskončne praznine...«

O...

Potem se je nenadoma zgodilo tisto čudo.

Ko sem mislil — bogve, kako sem mogel kaj takega misliti — ko sem mislil, da sem že ves izginil, le ranjena noga še ni izginila, tedaj se je nekje daleč žarko zasvetilo. Svetloba je bila vsa živordeča in zlata. Svetloba je rasla in hitela in hitela je z neizrečeno naglico. Hipi so minili — in praznine, puste mračne praznine ni bilo več. Ležal sem s svojo ranjeno nogo v bleščeči, vsi zlati jutranji zarji. In preden sem se mogel začuditi in premisliti, odkod hipna sprememba, sem jo zagledal.

Vitka gospa v snežnobeli haljini je hitela k meni. Povesma zlatih las so ji valovila po hrbtu vse preko pasu in se gubila v beli halji. Kako so bleščali bujni zlati valovi v živordeči svetlobi! Zamižal sem. Kako, le kako bi mogel gledati v tej bleščeči svetlobi v to nežnost, v to belino, ožarjeno z jutranjo zarjo?

Ali že je ko dih lahak korak privedel gospo.

»Trpiš, siromak?« Mehak glas — o ne, trepetanje strun na zlati harfi! Ko žamet mehka roka mi otre znojno čelo, gorak dih boža moj obraz, da drvenim pod njim.